

Suzanne eftir að hún kom til Englands

Hún komst klakklaust frá því, og nokkrum mánuðum síðar héldu þau hjónin saman til þess hluta Frakklands, sem Þjóðverjar höfðu ekki hernumið og stjórn Pétains marskálks, Vichy-stjórnin svonefnda, stýrði (að nafninu til að minnsta kosti). Þau komu til Lyon og gistu þar á hóteli, en einn morguninn var barið harkalega að dyrum á herbergi þeirra. Suzanne fékk rétt aðeins tíma til að gleypa dulmálstilkynningu, sem Paul hafði látið hana fá, áður en lögreglan ruddist inn og tók þau bæði höndum. Suzanne vissi, að lögregla Vichy-stjórnarinnar vann með Gestapo, en hún gerði sér þó vonir um betri meðferð en þau hefðu fengið, hefðu Þjóðverjar sjálfir haft hendur í hári þeirra. Hún vissi ekki, að lögregluforinginn, sem hafði fyrirskipað handtökuna, stóð í sambandi við andspyrnuhreyfinguna, og hafði sérstakar ástæður til að láta til skarar skrifa gegn þeim.

ÞEGAR yfirheyrslan yfir Suzanne stóð sem hæst, hallaði franskir lögreglumaðurinn, sem spurði hana, sér allt í einu fram yfir borðið og sagði lágt: „Suzanne, hvers vegna reynið þér að hilma yfir með Paul Cole? Þér hljótið þó að vita, að hann er svívirðilegur svikari?“ Og lögreglumaðurinn bætti við: „Hann er ekki aðeins svikari, sem hefur varpað í glötun mörgum þeirra, sem treystu honum, heldur hefur hann einnig gert ráðstafanir til að svíkja yður í hendur Þjóðverjum.“

Suzanne hélt fyrst að þetta væri gildra til að fá hana til að leysa frá skjóðunni. En hún átti eftir að sannreyna að svo var ekki. Næst þegar hún var kölluð til yfirheyrslu, var Paul Cole leiddur inn. Hann var förlur í andliti og preytulegur og fót hans voru þvældari en venjulega. Hann kastaði sér niður fyrir fætur Suz-

anne og bað hana fyrirgefningar. Og hann játaði að allt væri rétt, sem lögreglumaðurinn hefði sagt. Hann hefði svikið samherja sína. Og hún komst að allri sólaröggunni. Paul hafði svikið séra Carpentier, — sem Þjóðverjar háls-hjuggu — í hendur Þjóðverjum, og hann bar ábyrgð á handtöku og dauða prófessors Holwecks. Sagan um flóttann hafði verið uppspuni frá rótum. Og Paul hafði reynt að koma henni sjálfri í hendur Þjóðverjum. Bréfið, sem hún hafði verið send með til Bruxelles, hafði verið út í bláinn, og tilgangurinn verið sá einn, að hún yrði tekin föst með það á sér. Sömuleiðis hafði bréfið, sem henni tókst að gleypa handtökumorguninn í Lyon, verið fengið henni til þess að koma henni í klípu. Paul hafði um nokkurt skelið verið handlangari Þjóðverja innan andspyrnuhreyfingarinnar, og upp um hann hafði aðeins komið af því, að séra Carpentier hafði tekið að smygla út úr fangelsinu, áður en hann var tekinn af lífi, bréfi, þar sem hann gerði grein fyrir þessum þætti í starfsemi Pauls.

FRANSKA lögreglumanninum tókst að koma því svo fyrir, að Paul var haldið í fangelsi, en Suzanne látin laus. Hún stóð ein uppi, vinalaus, fjárvana, svikin af þeim manni, sem hún hafði treyst betur en öðrum. Og hún gekk með barn Pauls undir belti. Hún fæddi barnið skömmu eftir að hún var látin laus aftur; það var drengur, sem var skírður Patrick, en hún fékk ekki lengi að hafa hann hjá sér. Patrick dó á þriðja mánuði af næringarskort.

En Suzanne lét ekki bugast. Hún fór aftur að starfa við að aðstoða flóttamenn við að komast úr landi, tók aftur upp sömu hættulegu störfum og hún hafði gegnt, þegar hún hittir Paul. En svo kom að því, að hún var tekin höndum aftur. Hún hafði séð um að brezkum liðsforingja, sem var fengi á sjúkrahúsi í Marseilles, var sendur matur. Þessi Breti gerði nokkru síðar tilraun til að flýja, og Suzanne var handtekin fyrir að hafa aðstoðað hann við